

ת"פ 60520/11/14 - מדינת ישראל - פמת"א נגד שרונה אבו חמרה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

תאריך: 10.02.15

ת"פ 60520-11-14 מדינת ישראל נ' אבו חמרה
בפני כב' השופט דוד רוזן

בעניין: מדינת ישראל - פמת"א
על-ידי ב"כ עו"ד רחלי חזן פלדמן
נגד
שרונה אבו חמרה
על-ידי ב"כ עוה"ד בני נהרי ושוש חיון
המאשימה
הנאשמת

הכרעת דין

פתח דבר

1. גב' שרונה אבו חמרה (להלן: "**הנאשמת**") הואשמה בעבירה של החזקת סמים שלא לצריכה עצמית, עבירה לפי סעי' 7(א) + (ג) רישא לפקודת הסמים המסוכנים (נוסח חדש), תשל"ג - 1973.

עובדות מוסכמות ויריעת המחלוקת

2. העובדות המפורטות בכתב האישום, למעשה, אינן במחלוקת:

ביום 23.11.14 בשעה 18:30 מצאו אנשי משטרה, בחיפוש שנערך בדירתה של הנאשמת על-פי צו חיפוש שהוצא כחוק, בחדרון הצמוד לחדר שינה של הנאשמת בתוך קופסה של מסיכת אב"כ, סם מסוכן מסוג קוקאין מחולק לשקיות בתוך שקית ניילון שקופה, כמות של 52.41 גרם נטו, ובאריזת פלסטיק בתוך גרב בצבע לבן, כמות של 44.21 גרם נטו.

השאלה היחידה הנתונה במחלוקת בין הצדדים היא מודעותה של הנאשמת להימצאות הסמים בביתה.

תמצית עדויות וראיות

3. רס"ר דניאל בכר הוא בלש במחלק בילוש איילון, אשר השתתף בחיפוש שנערך בביתה של הנאשמת. עד זה רשם דו"ח פעולה על פעולתו עובר לתפיסת הסם (ת/1), דברים עליהם חזר בבית-המשפט. רס"ר דניאל בכר תיאר את התנהגותה של הנאשמת לאחר שהוצג בפניה צו החיפוש, הנאשמת החלה להשתולל, להניף ידיים, ומשנמסר לה כי אם לא תחדל יהיה על השוטרים להורות על מעצרה - הגיבה במילים לפיהן אינה מפחדת ומתרגשת מהשוטרים. בהמשך, משהוסברה לה זכותה לקיים החיפוש בביתה בנוכחות עדים נוספים, בחרה להתקשר לדוד בן-יוסף, שהינו בעלה של בתה, אבי נכדיה (להלן: "**החתן**"), וביקשה ממנו להגיע לדירה. ה"חתן" מיאן לעשות כן מסיבותיו, והחיפוש נערך על-פי הסכמתה בנוכחותה בלבד. בהמשך, רשם רס"ר דניאל בכר כי הנאשמת כינתה את השוטרים נאצים.

לשאלת התובעת המלומדת, עו"ד רחלי חזן פלדמן, ציין רס"ר בכר כי הנאשמת התנהגה כמי שנתונה בלחץ (עמ' 4 למטה).

4. רס"ל אליק בריצ'קה הוא בלש במחלק בילוש איילון, אשר מצא את הסמים בדירתה של הנאשמת. העד העיד על דו"ח פעולה שרשם לאחר האירוע (ת/3), בו תיאר את החיפוש שנערך בדירתה של הנאשמת. על פי האמור ב-ת/3, לאחר מציאת הסם בתוך קופסת אב"כ, שאל העד את הנאשמת: "**מה זה?**", בתגובה ענתה הנאשמת: "**זה שלי ולא שלי**", תוך הנהון עם הראש והוסיפה: "**זה של החתן שלי דוד, זה שרציתי שיבוא לכאן**" (ת/3 למטה).

בנוסף, נמצא במגירה ליד מיטתה של הנאשמת חומר החשוד להיות חשיש, הנאשמת אישרה כי מדובר בסם השייך לה, שבלעדיו אינה נרדמת.

חשוב לציין בעניין זה, כי הנאשמת הכחישה מכל וכל התבטאות זו שלה בפני השוטר. התבטאות זו ["**זה שלי ולא שלי**"] לא נשמעה, משום מה, על-ידי מי מהשוטרים האחרים שהיו בדירה במועד ובסמוך לנאשמת.

בכל מקרה, התבטאות זו יש בה, על-פני הדברים, להבחין בין הסמים השייכים, לגרסת הנאשמת, ל"חתן" לבין קופסת האב"כ או פריטים אחרים במקום.

פרקליטה המלומד של הנאשמת הקשה על העד שגילה את הסמים בדירתה של הנאשמת מדוע לא נלקחו בדיקות טביעת אצבע ונעשו בדיקות DNA, הרי הנאשמת שיתפה פעולה בצורה מלאה והביעה נכונותה לשתף פעולה עם המשטרה.

תשובת העד: "**זה מתפקידם של החוקרים לקחת טביעת אצבע וכל מה שדיברת על כל הבדיקות הנוספות...**" (עמ' 14 שו' 29-30). ובהמשך: "**החוקרים היו צריכים לעשות את זה**" (עמ' 15 שו' 1).

העד נשאל מדוע החשוד המרכזי הנוסף, ה"חתן", שהנאשמת מסרה עוד בביתה את שמו, לא נדרש ליתן טביעות אצבע ודגימת DNA, ותשובת עד: "**זה לא מתפקידי, חבל שאתה שואל אותי... אמרתי לך שזו השערה שלי**" (עמ' 15 שו' 3-8).

5. חשוב להעיר עוד בעניין הבדיקות, כי גם קצין המשטרה, רפ"ק צחי טל, ראש יחידת בילוש איילון, המשרת 17 שנה במשטרה, נשאל על-ידי הסנגור המלומד כדלהלן: **"ש. משהו מאוד מפליא אותי בתיק הזה, הנאשמת נחקרה ואתם עושים הרבה מאוד חיפושים, בתוך הגרב נתפס הסם, בחקירה שלה, שגם היא אומרת את זה, היא מבקשת בדיקת DNA, היא אמרה חד-משמעית שאם היו לוקחים את הגרב ל-DNA, בודאי היו מגלים שאולי הוא שייך למישהו אחר, לדוד. מדוע לא ערכתם את זה? ת. יש מספר חוקרים בחוץ, כשהם ייכנסו תשאל אותם"** (עמ' 18 שו' 17-13).

6. ועוד, גם רס"מ דודי חן, החוקר אשר גבה את הודעתה הראשונה של הנאשמת, נשאל לגבי הימנעות החוקרים מלהעביר החפצים בהם נתפסו הסמים לבדיקות מעבדה. תשובת העד: **"אם אני זוכר טוב, ממש מזיכרוני, כי אני לא זוכר כרגע את דו"חות הפעולה של השוטרים, לא לא, זה לא קשור ל-DNA, זה לגבי טביעת אצבע. למה לא נשלח? אני מצטער, חשבתי לרגע משהו אחר, אני חקרתי אותה חקירה ראשונית, לאחר מכן את כל פעולות החקירה עושה צוות אחר, אני הייתי תורן באותו יום"** (עמ' 23 שו' 27-24).

ובהמשך: **"אני לא מחליט אם זה יישלח או לא. מה שראיתי לנכון היה לשאול אותה לגבי זה, לגבי הלאה אני לא מחליט"** (עמ' 24 שו' 5-4).

עם זאת אישר העד כי הנאשמת שיתפה פעולה בצורה מלאה (עמ' 23 שו' 29). להבדיל מה"חתן", ששמר על זכות השתיקה לאורך חקירתו (עמ' 24 שו' 22) (ראה גם **ת/9 ו-ת/10**).

7. ועוד, רס"ר לירן יעקב, חוקרת המשטרה אשר גבתה את הודעתה השנייה של הנאשמת, התייחסה לבדיקות ה-DNA ואישרה כי אינה יודעת למעשה מדוע לא נערכו הבדיקות שהיה בכוחן לקדם החקירה (עמ' 26).

8. קצין המשטרה, רפ"ק צחי טל, ציין לשאלת הסנגור, כי ה"חתן" היה, על-פי המידע שברשותם, אחד המעורבים ועל בסיס מידע זה נעצר ה"חתן" בהמשך החקירה (עמ' 19 שו' 18-6).

9. יודגש כי אין מחלוקת שה"חתן" נקרא על-ידי השוטרים לזירה ונמנע מלהגיע למקום.

טיעוני הצדדים

10. תשתית עובדתית זו, שאינה במחלוקת, למעשה, בין הצדדים, משמשת בסיס לעתירת המאשימה להרשעת הנאשמת בעבירה המיוחסת לה.

11. ב"כ המאשימה הנכבדת גרסה כי משנמצא הסם בדירתה של הנאשמת, הלכה פסוקה היא כי נתונה מודעותה לסם. לנאשמת הייתה גישה לחדר השינה שלה, ומכאן קמה חזקה שבעובדה כי ידעה והסכימה להחזקת הסם בדירתה. התובעת המלומדת נסמכה על הלכות שיצאו מלפני בית-המשפט העליון והוסיפה כי התנהגותה הלחוצה של הנאשמת, משהגיעו השוטרים לביתה, וכלל תגובותיה, מצביעים על ידיעתה כי הסם נמצא בביתה. התובעת המלומדת עתרה בסיומו של טיעון להרשעת הנאשמת בעבירה המיוחסת לה בכתב האישום.

12. פרקליטה המלומד של הנאשמת, עו"ד בני נהרי, סבור כי יש להורות על זיכוי הנאשמת. הנאשמת טענה מתחילת הדרך כי הסם אינו שלה, וכי הימצאותו בביתה היה שלא בידיעתה. הנאשמת הצביעה על ה"חתן" כמי שהסם שלו, הואיל וזה האיש שהינו חופשי להסתובב בביתה, ועל-פי הערכתה הוא היחיד שמסוגל היה להסליק סמים בביתה, שכן מדובר בעבריון השקוע וחי בעולם הסמים.

דין

13. התובעת המלומדת נשענה בסיכומיה על ההלכות שיצאו מלפני בית-המשפט העליון.

בע"פ 250/84 הוכשט נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים המשפטיים) נפסק על-ידי בית-המשפט העליון כי המבחן לקיומה של "החזקה" הוא מבחן "השליטה", אולם על-פי הגדרת ה"החזקה" בחוק העונשין, עשוי אדם להיחשב כמחזיק בסם, גם אם אינו בעל שליטה בו. החזקה "קונסטרוקטיבית" זו היא פיקטיבית ומיוחסת, ותנאי לקיומה הוא כי לפחות אחד מבני חבורה יהא מחזיק בהחזקה אמיתית בסם. שאר בני החבורה, שאינם מקימים בעצמם תנאי זה, ייחשבו כמחזיקים, אם ההחזקה היא בידיעתם ובהסכמתם.

באותו מקרה הורשע אדם בהחזקתו של סם, שהגיע לביתו בחבילה מקולומביה, מבלי שהנאשם ידע, לטענתו, מהו תוכן החבילה.

כב' השופט ברק (כתוארו דאז) ניתח התיבה "שליטה" בפקודת הסמים, ולגופו של נאשם קבע, כי גם אם ידע על הסם הנמצא במכס, לא הוכחה החזקה קונסטרוקטיבית המחייבת גם הסכמה, כמשמעות ביטוי זה בדיני ההחזקה. ועל-כן זיכה את הנאשם מעבירת החזקת הסמים שיובאו מקולומביה.

המשנה לנשיאה, כב' השופטת בן-פורת, סברה כי במקרה זה הוכחו הן שליטתו של הנאשם בחבילת הסם והן מודעותו לתוכנה, ועל-פי עמדתה זו הורשע הנאשם ברוב דעות.

בע"פ 7362/01 סעד נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים המשפטיים) נעצר המערער במחסום משטרה כשהוא נוהג ברכב פרטי כשלרגליו סמוך למושב הנהג נמצא שרוול שנגזר ממעיל דובון ובו נמצאו שקיות שהכילו הרואין. התברר כי השרוול נגזר ממעיל שהיה בשימוש של המערער, שנמצא בטנדר שהיה אף הוא בשימוש של המערער. בית-המשפט המחוזי דחה את הסבריו של המערער ולא האמין לגרסתו כי לא ידע על הימצאותם של

הסמים ברכב, ועל-כן הרשיע את הנאשם במיוחס לו.

בית-המשפט העליון (מפי כב' השופט טירקל) קבע על בסיס ההלכה הפסוקה כי די בכך שחפץ מצוי בידיו של אדם או נמצא בשליטתו, כדי שתיווצר חזקה שבעובדה - המבוססת על ניסיון החיים והשכל הישר - כי החפץ מצוי בהחזקתו. מכלול הממצאים יכול ליצור חזקה שבעובדה, לפיה מי שהחזיק בסם גם ידע שהוא מחזיק בסם. משנוצרה חזקה שבעובדה, רשאי הנאשם, כמובן, לסתור אותה; אולם, מתן הסברים שאינם אמינים, עלול דווקא לחזק את משקל הראיות היוצרות את החזקה שבעובדה.

14. התובעת המלומדת גרסה, כאמור, כי קמה חזקה שבעובדה כי הנאשמת ידעה על הסם הנמצא בביתה וחזקה זו מקבלת משנה תוקף נוכח התנהגותה הלחוצה והמתרגשת, משפגשה השוטרים שבאו לחפש בביתה.

15. דבריה של התובעת המלומדת הינם דברי טעם. האפשרות כי הנאשמת ידעה על הסם הנמצא בחדרון הסמוך לחדר השינה בדירתה אינה אפשרות בלתי סבירה.

16. עם זאת, קיימת אפשרות אחרת שאינה דווקא פחות נוחה מזו הנטענת על-ידי ב"כ המאשימה.

17. הנאשמת אינה עקורה וזרה לעולם התחתון. בעלה נרצח לפני כעשר שנים. לדבריה, בעלה היה "מכור" לסמים. ה"חתן", אבי נכדיה, הינו משתמש כבד בסמים. להבדיל מהשניים האלה, היא חינכה את ילדיה במסלול נורמטיבי. הנאשמת עובדת לפרנסתה כעמילת מכס, עבודה לגיטימית למהדרין.

משהופיעו השוטרים בפתח דירתה וצו חיפוש בידיהם, התרגשה והתנהגה כפי שהתנהגה, לא לפני שהורתה לילדיה הצעירים לעזוב את הדירה.

משהשוטרים גילו את הסמים, אישרה מיד לשוטרים כי הקופסה בה הוסלקו הסמים, קופסת אב"כ, הינה שלה, להבדיל מהסמים עצמם, ויותר מכך, הצביעה במידי על ה"חתן" כמי שהסמים, ככל הנראה, שייכים לו.

18. בהודעתה הראשונה במשטרה, בסמוך לאירוע, שיתפה הנאשמת פעולה עם החוקרים וציינה כי ה"חתן" החביא את הסמים מבלי שהיא ידעה עליהם. ה"חתן": **"נכנס לבית שלנו חופשי, אני לא שואלת אותו מה הוא עושה, הוא בן בית אצלי" (ת' 7 שו' 26).**

19. לא ניתן להקל ראש בעובדה לפיה הנאשמת, באופן ספונטני ומידי, בעת מציאת הסמים, הצביעה על ה"חתן" - שהינו, כאמור, אבי נכדיה - כמי, שיכול והסמים שייכים לו.

לדבריה, מדובר במי שנהג להסתובב בדירתה באופן חופשי לעיתים קרובות, מדובר במי שמשתמש, חי ולכוד בעולם הסמים. הנאשמת הצביעה עליו כחשוד עיקרי.

לא ניתן לשלול את האפשרות כי ברגע בו נמצאו הסמים על-ידי השוטרים בחדרון הצמוד לחדר השינה שלה, הבינה כי רק ה"חתן" יכול היה להטמין שם סמים. הנאשמת לא היססה ולא נרתעה והצביעה במידי על ה"חתן" כמי שהסמים שייכים לו.

20. רוצה לומר, לא ניתן לקבוע כי הנאשמת ידעה, קודם לחיפוש המשטרה, כי הסמים הוטמנו בדירתה על-ידי ה"חתן", ובוודאי לא ניתן לקבוע כי הסכימה להסלקת הסמים שם.

21. הסמים נמצאו בתוך קופסת אב"כ.

מדובר בקופסה שמטבע העניינים אינה בשימוש שוטף, נהפוך הוא, מדובר בקופסה שנדרשת לפתיחה ושימוש רק בעת חירום, על-פי הודעה מראש.

לאמור, הסמים הוטמנו במקום שרק באופן חריג יכלו להיחשף ולהתגלות על-ידי מאן דהוא, שאינו קשור ומחובר אל אותם סמים.

22. בחקירתה במשטרה בסמוך לאירוע נשאלה הנאשמת האם קיימת אפשרות שה-DNA שלה יהיה על הגרב שעוטפת את הסמים, תשובתה: "**בחיים לא**". משכך נשאלה של מי יהיה ה-DNA, ותשובתה: "**כנראה של דוד**" (ת/7 שו' 64-68).

תשובותיה החלטיות וברורות. תשובות אלה מתיישבות עם גרסתה.

23. חוקרי המשטרה נמנעו מלבצע בדיקת DNA או ליטול טביעות אצבע. בדיקת דגימת DNA מהגרב או מהעטיפות האחרות, יכול והיה בכוחה להוכיח, על-פני הדברים, כי הסם שייך ל"חתן" או לנאשמת, או אולי למאן דהוא אחר המעורב על-פי המידע.

יודגש, כי חוקרת מחלק הפשעים איילון, רס"ר לירן יעקב, סברה כי יש לבחון הוצאת פרופיל DNA של הנאשמת או "**כל חשוד אחר**" (ראה נ/1).

למרות שגם, אליבא דחוקרת המשטרה, היה ראוי ונכון לבחון נושא ה-DNA, בדיקה שיש בכוחה, ככלל, למנוע מיני שאלות וספקות.

התובעת בהגנותה ציינה בסיכומיה כי יכול ושיקולים תקציביים מנעו בדיקה שכזו (עמ' 37 שו' 16-22).

לאמור, הימנעות מבדיקת ה-DNA על-ידי המשטרה, במחובר לעובדה, לפיה הנאשמת הביעה רצון ועמדה בהירה בנושא - תומכים בגרסת הנאשמת.

24. על-פי העדויות שנשמעו בבית-המשפט, המשטרה הגיעה לביתה של הנאשמת על-פי מידע, לפיו ה"חתן" הינו אחד המעורבים בהחזקת הסמים מסוג קוקאין. ה"חתן" הינו עבריין מוכר, גם בעבירות סמים.

המשטרה נמנעה מביצוע תרגילי חקירה מקובלים, כמו האזנת סתר, השתלת "מדובב" או "זום מפגש" "מבוקר" תחת מצלמות, בין הנאשמת ל"חתן".

נראה כי המשטרה בחרה בדרך הקלה של הישענות על החזקה המשפטית, חרף השלמת החקירה, כצריך ונדרש, השלמה שיכול והיה בכוחה להוכיח אשמה או חפות המעורבים מעל לכל ספק סביר.

25. באלה הדברים, לא אוכל לקבוע בודאות כי הנאשמת ידעה והסכימה להימצאות הסמים בדירתה.

האפשרות כי הסמים הוסלקו על-ידי ה"חתן" בתוך קופסת אב"כ ללא ידיעתה הינה אפשרות קיימת ואפשרית, כמו האפשרות שזו ידעה והסכימה להימצאות הסם בדירתה.

סוף דבר

26. משלא ניתן היה לקבוע אחריותה של הנאשמת בביטחון הנדרש במשפט פלילי, הנני לקבוע כי הנאשמת זכאית מחמת הספק.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה והודעה היום כ"א שבט תשע"ה, 10/02/2015 במעמד הנוכחים.

דוד רוזן , שופט